

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1790/2015
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер Поповић, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Д.Б. из С., кога заступа пуномоћник И.К., адвокат из С., против тужене С.В. из С., коју заступа пуномоћник Д.Д., адвокат из С., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 3637/14 од 07.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 3637/14 од 07.05.2015. године у делу којим је преиначена пресуда Основног суда у Суботици П бр. 422/2013 од 16.06.2014. године, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му за период од марта 2003. до 19.05.2008. године исплати накнаду за коришћење непокретности у укупном износу од 258.747,00 динара са законском затезном каматом.

2. НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 3637/14 од 07.05.2015. године, којом је потврђена пресуда Основног суда у Суботици П бр. 422/2013 од 16.06.2014. године у делу којим је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде за коришћење непокретности у периоду мај 2008. године – мај 2014. године исплати укупно 401.275,00 динара са законском затезном каматом, па се у том делу ревизија одбацује као недозвољена.

3. НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 3637/14 од 07.05.2015. године, којом је потврђена пресуда Основног суда у Суботици П бр. 422/2013 од 16.06.2014. године у делу којим је одбијен тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде за коришћење некретнине убудуће, све до предаје поседа исплати износ од 5.800,00 динара месечно до последњег дана у месецу у случају доцње са законском затезном каматом од доспелости па до исплате и у том делу ревизија тужиоца се одбацује као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П бр. 422/2013 од 16.06.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде за коришћење некретнине у периоду од 01.03.2003. године до 31.05.2014. године исплати укупан износ од 660.022,00 динара, са законском затезном каматом, како је опредељено у изреци. У преосталом делу којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде за коришћење некретнине убудуће, све до предајеседа исплати износ од 5.800,00 динара месечно до последњег дана у месецу, у случају доцње са законском затезном каматом од доспелости па до исплате, захтев је одбијен. Тужена је обавезана да тужиоцу надокнади све трошкове поступка у износу од 158.728,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 3637/14 од 07.05.2015. године, жалба тужене делимично је усвојена и преиначена наведена пресуда Основног суда у Суботици, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде за коришћење непокретности за период од марта 2003. до 19.05.2008. године исплати накнаду за коришћење непокретности у укупном износу од 258.747,00 динара са законском затезном каматом, како је опредељено у изреци. У преосталом усвајајућем делу, жалба је одбијена. Тужена је обавезана да тужиоцу на име парничних трошкова исплати износ од 104.518,20 динара са законском затезном каматом од 16.06.2014. године до исплате. Тужилац је обавезан да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде парничне странке су изјавиле ревизије и то тужилац побијајући другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, а тужена због погрешне примене материјалног права. Обе ревизије изјављене су на основу члана 404. ЗПП.

Ревизија тужиоца изјављена против другостепене пресуде којом је преиначена првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од марта 2003. до 19.05.2008. године исплати накнаду за коришћење непокретности у укупном износу од 258.747,00 динара, са законском затезном каматом, дозвољена је у смислу одредбе члана 403. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), који је измењен одредбом члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 55/14), будући да је у том делу првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен.

Испитујући побијану пресуду у наведеном делу, на основу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су сувласници непокретности на којој су саграђене старија стамбена зграда и новија стамбена зграда, која није уписана у јавну евиденцију. Стари објекат је био у власништву родитеља странака, у којем су са њима живеле странке, а од 1970. године и породица тужене. Тужилац се 1978. године преселио у новију зграду са својом породицом. Након смрти родитеља, странке су наставиле да користе предметну непокретност на начин као и раније, с тим што је тужена тужиоцу предала у посед једну шупу у продужетку старе куће за држање огрева, коју је он користио и на дан пресуђења. Тужилац је тражио од тужене предају поседа његове $\frac{1}{2}$ дела непокретности 1996. године, када је дошло до неспоразума странака, јер је тужена сматрала да је тужилац намирен у односу на његов сувласнички део ове непокретности, тиме што је фактички користио шупу. Тужилац је 11.09.1996. године поднео предлог против тужене, ради укидања имовинске заједнице физичком деобом предметне непокретности, по коме поступак није окончан. Тужена је у том поступку оспорила сувласнички сразмер, па је тужилац 26.05.1997. године поднео тужбу ради утврђења права својине, а дана 19.05.2008. године је тужбени захтев проширио и тражио и предају у посед $\frac{1}{2}$ дела старе куће. Пресудом Основног суда у Суботици П бр. 641/2010 од 06.07.2012. године, обавезана је тужена да тужиоцу преда у посед $\frac{1}{2}$ дела стамбене зграде. У току трајања ванпарничног и парничног поступка, тужилац је постављао изричите захтеве да му тужена преда пола старе куће у посед, али је тужена наставила да користи предметну непокретност као и раније, све до 2001. године када се иселила. До 2007. године нико није живео у старој кући и за то време тужена је имала кључеве од свих врата. На кући постоје троје врата која су била закључана. Тужилац није изричито тражио предају кључева. У току 2007. године тужена је започела са реновирањем старе куће, што је тужилац знао и стављао усмене примедбе туженој да то не ради јер кућа није подељена како треба. Од септембра 2008. године тужена је део старог објекта и то две собе, кухињу, трпезарију, оставу и купатило издала у закуп, а при том није тражила сагласност тужиоца за такво располагање, нити је сагласност добила. Тужилац од тужене није добио ништа од наплаћене станарине. Тужилац се након окончања парничног поступка и протеча рока за добровољну предају поседа, дана 21.02.2013. године, обратио туженој ради предаје у посед $\frac{1}{2}$ дела стамбене зграде и позвао је да се у року од осам дана јави ради договора око предаје поседа и исплате накнаде за коришћење $\frac{1}{2}$ дела стамбене зград. Тужена је 26.02.2013. године одговорила и понудила да тужилац уједно ослободи 30м² нове куће у року од 10 дана с обзиром на то да јој та површина припада. До предаје поседа није дошло.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му за период од марта 2003. године до 19.05.2008. године исплати накнаду за коришћење непокретности у укупном износу од 258.747,00 динара са законском затезном каматом.

Полазећи од одредбе члана 14. став 1. Закона о основама својинско-правних односа, којим је прописано да сувласник непокретности има право да непокретност држи и користи заједно са осталим сувласницима, сразмерно свом сувласничком делу, неповређујући права осталих сувласника; да је предметну непокретност користила само тужена, а од септембра месеца 2008. године

издајући је у закуп, те да је тужилац тек 19.05.2008. године поставио тужбени захтев за предају у посед 1/2 дела старе куће, другостепени суд је правилно закључио да је тужена до наведеног датума била савестан држалац предметне некретнине. Стога је правилно закључио да тужилац у смислу члана 38. став 2. Закона о основама својинско-правних односа нема право на накнаду за коришћење његовог сувласничког дела од стране тужене за период од марта 2003. године од 19.05.2008. године. Ово посебно код чињенице да тужилац није доказао да га је тужена од марта 2003. године до 19.05.2008. године онемогућавала да ствар користи, нити да је била несавесна. Тужена је неовлашћено користила стару кућу почев од 19.05.2008. године, те је правилан закључак другостепеног суда да тужиоцу од тог датума у смислу члана 219. Закона о облигационим односима припада право на накнаду користи коју је тужена остварила издавањем предметног објекта у закуп.

За свој правни став другостепени суд је дао ваљане разлоге које прихвата и овај суд.

Наводима ревизије тужиоца оспорава се утврђено чињенично стање, а због чега се ревизија у смислу одредбе члана 407. став 2 ЗПП, не може изјавити. Такође се оспорава и оцена изведених доказа, које је другостепени суд правилно оценио, дајући за то ваљане разлоге.

Стога је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу 1. изреке.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија у преосталом делу на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизијама парничних странака одлучује као посебним ревизијама.

Ово из разлога што парничне странке нису навеле постојање различитих судских одлука од значаја за праксу уколико постоје, нити су навели у чему се огледа разлика у ставовима, те у конкретном случају није потребно уједначавање судске праксе нити ново тумачење права.

Оцењујући дозвољеност изјављених ревизија у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима, ако вредност предмета побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници, ради исплате, поднета је суду 08.03.2013. године, а побијани део правноснажне пресуде у односу на тужену износи 401.275,00 динара, а у односу на тужиоца почев од јуна 2014. године по 5.800,00 динара месечно, што за годину дана износи 69.600,00 динара (за 5 година 348.000,00 динара).

Како је побијани део правноснажне пресуде и у односу на тужиоца и у односу на тужену испод граничног износа прописаног цитираном законском одредбом за дозвољеност ревизије, то ревизије парничних странака у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, нису дозвољене. Стога је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу 2. и 3. изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**